במקבלות. כשנקבלו על פיה: ממקור. לקח לתוכה שבמקור: ולימני הלא לא ר'. ואמאי אמר הדבר עדיין קשה: ה"ג דלא הוא. וה"ק קרא לאיש חושש לגרתם ולא לר' בה: בתברבם. כי ירא אלהים אתה (בראשית כב): סגי. זכותו לזכותיו להגין עליהם עד אלפים דור: לאלפים לאוהבי. שמך תורה אור לאוהביו לאלפים ואחיך קרא שמך לאלפים דור לא שומרי מצותיו דהייט מיראתי ואין אלו דומין (ג) לפרוש מלהכה, לפרוש מירקה (נעיל דף כב:) דהנהו מלאכה שכר ומירקת פורעניות הקללות והטוגשין (ד) והכא מלאכת המקום ומירקתו שמורתו גדול ומוטל על הבריות: ויסמכו כל חוסי בך וגו'. סיפיה דקרא ויעלו בך לאוהבי שמך:

הדרן עלך כשם שהמים

מי שקינא לה ונסתרה. אם לאחר שקינא לה נסתרה: אפי' שמע מעוף הפורח. שנסתרה יוצא ויתן כתובה ורבי אליעזר לטעמיה דאמר בפ"ק (נעיל דף ב:) סתירה לא בעיא עדות ואפילו עבד ואפילו שפחה נאמנין דהייטו נמי כעוף הפורח לאיתקש לטומאה דכולהו מהימני בה הילך נאסרה עליו ואם אינו רוצה להשקותה יוציא ויתן כתובה: רבי יהושע אומר עד שישאו ויתנו בה מוזרות בלבנה. כלומר משום סתירה שאין בה ב' עדים אינה נאסרה עליו ור' יהושע ורבי אליעזר ע"פ עוף הפורח: לא היתה שוטה. דעד אחד נאמן בה לא להפסידה כתובתה שרגילים לדבר ומקרבי אלפינן לה לקמן במתני': רבי אומר נאמנים אף לפוסלה מכתובתה. אלא תפסה ולא תטול כתובתה: חמותה ובת חמותה ובעלה אם יש לה בנים מעידים שהיא לרעתה: הרי אלו נאמנות. לה לעדות זו שהתורה האמינה כל עדות שיש בה ומיהו לא לפוסלה מכתובתה הואיל ושוגאות אותה אלא אלא תשתה: שהיה בדין. אלא יהא נאמן בה עד אחד אם לא מגזירת הכתוב: הראשונה. סתירה שאין אוסרתה איסור עולם אינו דין שלא תתקיים בפחות משנים, תלמוד לומר "ועד אין בה". "כל עדות שיש בה", וחזר לעדות הראשונה מעתה: ומה אם עדות

[כל זה ליפקע ובע"י]

[פ' נדרים לב.]

[נעי' ליתא]

[פנעות לב.]

[ל"ל מבחוץ]

נוסחא

ר' אבון ת"ל

מאוד מאד

[עמ"ש פוס' בתוס' סס. ד"ס אע"פ כו' מוכח דגירסתם הכא כך סוא דפריך וכל מיכא דכתיב לא בלל"ף ממש סוא וכא כתיב בכל ליתם לא לר ומלבד פניו הוציעם הכי נמי דלא סוא ס"ל ס"ג וכתיב עמו אנכי בצרה תהלים ק"א]

תוס' שאנץ

ועד יוצק ודרך המקרא לומר כן כולל הכל מן החשוב עד הגרוע כמו משור ועד שה. ל"ה: אלא מעתה בכל צרתם (לא) [לא] צרה"נ. תיסת אמאי לא בעי ה"נ מכמה פסוקים כמו אשר (לא) [לא] כרעים כדרדשי אע"פ שאין לו עכשיו ועתיד לגדל אחר זמן וכן אשר (לא)[לא] תיסת אע"פ שאין לו עכשיו. וי"ל דלא בעי משום רשב' ליח דלא בעי' למימר אשר (לא) [לא] כרעים ממש שחרי ארבה וסלעם וחרגול ידועים הם בסימניהן וא"כ פשיטא ליה שלא היו כשרים וכן אשר(לא) [לא] תיסת פשיטא ליה דאינו ר"ל לא ממש דהא בעיר שיש לו תיסת משמעי קרא ולהכי משתעי הכי אבל בכל צרתם (לא) [לא] צר אינו פשוט לו כל כך כמו שהבאתיו שיש לתלות ולפרש כמו לא היתה צרתם צרה כי אם לתם. פרעה לקח ואבר. סיסרא לקח ואבר. מנחריב לקח ואבר. וכן נבוכדנצר לקח ואחר כן יאבדו כל אויביך ה' במהרה בימינו אמן:

סליק פירקא

מי שקינא לאשתו ונסתרה ר' אליעזר אומר אפי' שמע מעוף הפורח כו'. פ"ה אפי' עד אחד היינו כמו עוף הפורח ואפי' עבד ואפי' שפחה נאמנין ונאסרה עליו. ואם אינו רוצה להשקותה יוציא ויתן כתובה ור"א לטעמי' (דאמר דלא בעי עדות) דאמר לעיל בפ"ק דמשקה לה על פי עד אחד [דסתירה לא בעי עדות]. ור' יהושע אומר עד שישאו ויתנו בה מוזרות בלבנה. פי'

כד א מי"י פ"י מסל"ת הטוקה הלכה ב ג: א ב מי"י פ"ח מסל"ת סוטה הלכה מ סמ"ג עשין ע מוס"ע תס"ע סימן קמח סעיף יח: ב ג מי"י סס הלכה מו מוס"ע סס סעיף יד: ג ד מי"י סס ומוס"ע סס סעיף מו:

[ל"ל מבחוץ]

נוסחא

ר' אבון ת"ל

מאוד מאד

[עמ"ש פוס' בתוס' סס. ד"ס אע"פ כו' מוכח דגירסתם הכא כך סוא דפריך וכל מיכא דכתיב לא בלל"ף ממש סוא וכא כתיב בכל ליתם לא לר ומלבד פניו הוציעם הכי נמי דלא סוא ס"ל ס"ג וכתיב עמו אנכי בצרה תהלים ק"א]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ס נאלפים וכו' לפרוש מלאכה. ל"נ ע"ל בדף כב ע"ב: (ב) בא"ד וכטוגשים וכפ"ק מלכנה: (ג) תוספות ד"ס גדול וכו' לא סוא כדין לי וכיון דמעמ לי בכל עפני ולתים עניים:

נדרים לב. ... ה"ק ר"ל דנאמן אאר הכריב ולפ"ז ואוקמינ ולאוקמינ מצוה לאלפי דור

* בדרכינו מיקום פרק נב דאסכתנו ע' תוס' ד"ה מי

נעיל ב.

* ה' נ"ס שאינן נאמנות לומר את הבעל מכר לאחרן

סס ג:

[פנעות לב.]

[ל"ל מבחוץ]

נוסחא

ר' אבון ת"ל

מאוד מאד

[עמ"ש פוס' בתוס' סס. ד"ס אע"פ כו' מוכח דגירסתם הכא כך סוא דפריך וכל מיכא דכתיב לא בלל"ף ממש סוא וכא כתיב בכל ליתם לא לר ומלבד פניו הוציעם הכי נמי דלא סוא ס"ל ס"ג וכתיב עמו אנכי בצרה תהלים ק"א]

נשים הפוות בלבנה (הרי) פריצותה ומכוער הדבר ותצא דאפי' מיא תו לא בדקי לה כלומר דסבירא ליה דבעי ב' עדים. (ו) ור"ל אם [אינו] רוצה להשקותה דהוה ליה לסתני יוקנה כיון דסבי' ליה דמשקה על פי עד אחד. ועוד ק' מאי דאמר דעוף הפורח ר"ל עד אחד דאמר מי סניא ליה לסתני' אפי' שמע מעוף הפורח ר"ל על ידי קול בעלבא שמע שנסתרה יוציא ויתן כתובה דנהי דלא משקה על ידי ס"ם רבנן אסרה לו וצריך שיוציא ויתן כתובה דהרי נמצא רגלים לדבר שהרי קינא לה (ונסתרה מקודם לכן-ויוציא ויתן כתובה) הואיל והחמיר בה הכתוב לאוסרה בעד אחד או על פי עצמו. (וה"ג לר') [אבל ר'] יהושע דסבירא ליה דמשקה על פי שנים אף חכמים לא חיישינו להוציא ולתן כתובה עד שישאו ויתנו בה מוזרות בלבנה. ולא דמי להני דאמרינן לעיל מתו בעליהן עד שלא שתו דאמרי' מתוך שלא שתו לא נטולות כתובה והכא אמרי' דיוציא ויתן כתובה דשאני התם לפי שראויות היו לשתות קודם שמתו וכשמתו בעליהן דין הוא דכיון דנרחות פלשתות שאין להם כתובה אבל הכא דוקא שהיתה [לא הייתה] אין לה להפסיד כתובה בהנם. ור"ח ז"ל פי' אפי' שמע מעוף הפורח שנסמאת יוציא ויתן כתובה כיון שיש לה קול על מומאה. ר' יהושע אומר עד שישאו ויתנו. אך קשה דהוה ליה לסתני בפי' שמע מעוף הפורח שנסמאת וע"ק דאמר בירושל' בסוף פירקין בעי ר' יוסי שמע מעוף הפורח באיר שאמר אני ראיתיה שנסמאת על זה בא להעיר אם להשקותה כבר נדחית שלא לשתות אלא בא כדי להפסידה כתובתה הרי אין מפסידין ממון על פי עד אחד וא"כ מאי קא מיבעיא ליה התם בזה הא מתני' מיירי בבי

גרסה דל"ל וסוה ליה לסתני יקנסם וכו' עד אחד [ומיהו יל"ל דר' סם מיו רוצה להשקותה]. ועוד קשה וכו'.